

Koza rohatá a jež

Odvaha

Známa rozprávka pre najmenších zo zbierky Pavla Dobšinského.

O koze, ktorá vystrašila aj silné a nebojácne zvieratká, no napokon s ňou zatočil malý odvážny ježko.

🕒 5 min

😊 1+

Bola raz jedna koza rohatá, do pol boka odratá. Keď v hore natrafila na líščiu dieru, ihneď sa do nej skryla. O chvíľu však počula dáky šuchot pred norou a to líška práve prišla domov. Už-už chcela vojsť dnu do diery, no vidí, že akési čudo si v jej brlohu polihuje.

Koza hneď vyskočí, nohami zadupoce a zvolá: „Ja som koza rohatá, do pol boka odratá. Cupi-lupi nohami, prebijem ťa rohami.“

Líška sa zľakla a uháňala rýchlo preč. Beží horou a popritom **bedáka nad tým**, čo sa jej prihodilo, až kým vlčica nestretne. Vlk sa jej pýta: „Čože plačeš, líštička, sestrička?“

„Ach, vlčiko, braček, plačem veru, lebo v mojej nore je nejaká čudná potvora,“ povedala vystrašená líška.

„Len sa neboj, nesmúť, ja ju **odtiaľ vyženiem**. Poď, ideme,“ smelo navrhol vlk.

Keď spolu prišli k líšcej diere, vlčík hlasno zvolal: „Kto si, zvere, v líšcej diere?“

A koza, čo sa stále v nore ukrýva, začne opäť **dupotať a volá**: „Ja som koza rohatá, do pol boka odratá. Cupi-lupi nohami, prebijem ťa rohami.“

Nato sa vlčík preľakne a spolu s líškou utečú späť do hory. Bežia lesom, nariekajú, keď ich zrazu stretne medveď.

„A čože tak plačeš, líštička, sestrička?“ opýta sa ich.

„Ach, medveď môj milý! Plačem, lebo v mojej nore je nejaká čudná potvora.“

„Neboj sa, líštička. Poď, ja ju odtiaľ **hneď vyženiem**,“ povedal medveď a pobrali sa späť k diere.

Keď prišli na miesto, medveď **zrúkol**: „Kto si, zvere, v líščej diere?“

Koza znova silno **zadupoce a zvolá**: „Ja som koza rohatá, do pol boka odratá. Cupi-lupi nohami, prebijem ťa rohami.“

Medveď sa naľakal a už aj sa všetci traja dajú na útek. Bežia horou, nariekajú, keď vtom stretnú ježka.

„Čo plačeš, líštička, sestrička?“ opýta sa jež.

„Ach, ježko môj zlatý, plačem, lebo v mojej nore je strašná potvora. Ani trom sa nám nepodarilo ju odtiaľ vyhnať,“ bedákala líška.

„Nože, poďte, ja ju z **diery vyženiem**,“ ponúkol sa ježko.

„Och, čože ty, taký malý, proti nej zmôžeš?“

„Som síce malý, no skrýva sa vo mne veľa,“ povedal ježko sebedovomo. Schúlil sa do guľičky a **skotúlal sa dolu horou**. Ostatní poďho za ním, ale na toho malého tvora veru nestačili.

Keď sa ježko k líščej diere prikotúlal, čo najhlasnejšie zvolal: „Kto si, zvere, v líščej diere?“

A koza zas **dupoce a volá**: „Ja som koza rohatá, do pol boka odratá. Cupi-lupi nohami, prebijem ťa rohami.“

„A ja jež, prebijem ťa tiež!“ zakričal nebojácne ježko, skrútil sa a prigúľal dnu do diery. Tam začal svojimi dlhými a ostrými pichliacmi kozu pichať do odratého boku. Koza len **bľáčala od bolesti**, vyskočila z **diery von** a upaľovala preč.

Keď k líščej nore dobehli ostatní, neprestávali sa **čudovať**, ako sa malému ježkovi tú hroznú potvoru podarilo vyhnať.

No od tých čias si už všetci v lese spokojne nažívali: líštička vo svojej nore a vlk s medveďom medzi stromami.

Nuž a ježko, hlavný hrdina, ešte dlho na túto príhodu s úsmevom spomínal.